

— derom har der ogsaa været fuldstændig Enighed i Rigsdagen —, at vi ikke kunde lade disse Mennesker, der i Forvejen var saa haardt ramt, være udsat for fuldkommen Undergang. Derfor maatte den danske Stat paatage sig deres Forsørgelse. Dette er imidlertid tidligere kun sket gennem midlertidige Love, og der er adskillige Forhold, som har udviklet sig paa en lidt tilfældig Maade, idet Sagen ikke har kunnet blive Genstand for en endelig Behandling før i forrige Samling.

Det foreliggende Lovforslag er dels en Samling og Regulering af de allerede gældende Bestemmelser, dels indeholder det forskellige Ændringer i den bestaaende Ordning, saaledes som de har vist sig nødvendige eller ønskelige gennem den Praksis, som er udøvet af Invalidenævnet i Sønderborg, af Invalideraadet og af Finansministeriet, som er de tre Myndigheder, der fortrinsvis har haft med Administrationen af denne Sag at gøre. Forslaget er udarbejdet under Samraad mellem Finansministeriet og særlig Invalidenævnets Formand, som er Medlem af dette høje Ting, og det blev forelagt i Folketinget i sidste Samling. Det Udvalg, der har haft med Sagens Behandling at gøre, har underkastet den en meget grundig Prøvelse med selvstændige Undersøgelser paa ethvert Punkt og er endt med at stille en Række ret indgribende Ændringsforslag, som dog ikke paa den Maade berører Lovforslagets Principper, at jeg skulde kunne nægte at tiltræde dem eller at yde min Medvirkning til deres endelige Udformning.

Denne Sag er jo af en særlig Natur, og det maatte fra første Færd være mig i højeste Grad magtpaaliggende, at alle politiske Partier her i Landet samlede sig derom. Dette er altid magtpaaliggende, naar det drejer sig om sønderjydske Spørgsmaal. Disse Sager skulde vi gerne holde højt oppe over Partistridighederne, og det er jo i det væsentlige lykkedes i disse fire Aar. Men ganske særlig finder jeg, at det er rigtigt her. Det drejer sig jo om en stor Mængde Mennesker, som er blevet haardt behandlet af Skæbnen, og som derfor ganske naturligt kan være fyldt af en vis Bitterhed, og hos hvem det er saare undskyldeligt, om de somme Tider kommer til at stille Fordringer, der er større, end Landets finansielle Evne kan magte. Men naar dette er Tilfældet, er det af største Betydning, at Spørgsmaalet om Ordningen af deres Forhold ikke kastes ud i den politiske Partistrid; thi hvis den blev det, vilde det utvivlsomt afføde en overordentlig Bitterhed og stor Uro i disse Kredse. Jeg har,

derfor fra første Færd anset det for i højeste Grad magtpaaliggende, at alle politiske Partier kunde samle sig om den endelige Affattelse af Lovforslaget, og jeg har efter Evne bidraget til, at dette kunde ske. Det er heldigvis nu lykkedes efter en meget langvarig Forhandling, der altsaa begyndte i forrige Rigsdagssamling, og som først blev afsluttet for kort Tid siden.

Jeg skal paa dette sene Tidspunkt ikke komme ind paa en udførlig Gennemgang af Lovforslaget med de Ændringer, det er undergaaet i Folketinget. Jeg maa dog gøre opmærksom paa enkelte særlig fremtrædende Punkter, saaledes dette, at vi har forladt den Regel, som den tyske Lovgivning havde: at man gav større Forsørgelse til dem, der havde paadraget sig Skade ved Fronttjeneste, end til dem, som havde paadraget sig Skade ved anden Militærtjeneste. At opretholde denne Forskel har vi ikke fundet nogen Grund til.

Det næste og væsentligere Spørgsmaal er Spørgsmaalet om Forsørgelsesbeløbene. Grundlaget for Forsørgelsen af de sønderjydske Militærinvalid er været og maattet være den Værdsættelse af Invaliditeten, som har fundet Sted af de tyske Myndigheder, og naturligvis er Ordningen i høj Grad præget af de Regler, som gjaldt i tysk Invalidelovgivning. Det er i alt Fald klart, at vi i det væsentlige ikke bør stille de Invalid er, som nu er kommet under dansk Herredømme, paa nogen Maade daarligere end deres Kammerater, som endnu er under tysk Herredømme. De bliver for øvrigt i Realiteten stillet væsentlig bedre, idet deres Understøttelse omsættes til dansk Mønt, og idet den Forsørgelse, de faar, er betydelig mere værdifuld, ogsaa i Betragtning af Prisniveauet, end den, de tyske Invalid er under tysk Herredømme har. Men vi har dog fundet, at det kunde være rigtigt at rette noget ved Skalaen, saaledes at vi, idet Lovforslagets finansielle Ramme gerne skulde lades uændret, formindsker Understøttelsen noget for de lette Invaliditeter og til Gengæld forøger den for de svære, fordi disse Invaliders Erhvervsevne aabenbart er i en ganske anden Grad indskrænket, og de derfor trænger til en større Understøttelse. Naar man gjorde dette, kunde det naturligvis ikke undgaas, at der fremkom en Forringelse, som kunde blive meget følelig for adskillige af dem med de lettere Invaliditeter, og fra Folketingsudvalgets Side har man derfor fundet det rigtigst at lade Forringelsen indtræde gradvis gennem en Periode paa 8½ Aar, saa at man ganske